

Sygn. akt XI Ka 541/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Ewa Bogusz – Patyra

Sędziowie: SO Katarzyna Żmigrodzka – spr.

SO Elżbieta Kowalska

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Beaty Syk - Jankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 roku

sprawy M. K.

oskarżonego z art. 242 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 19 marca 2013 r. sygn. akt II K 1549/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. karę pozbawienia wolności łagodzi do 3 (trzech) miesięcy;
2. przyjmuje, że zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji;

II. zwalnia oskarżonego od wydatków za postępowanie odwoławcze, ustalając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt **XI Ka 541/13**

UZASADNIENIE

M. K.oskarżony został o to, że w dniu 24 sierpnia 2012 roku w P., woj. (...)będąc pozbawionym wolności na podstawie orzeczeń sądowych w postaci: wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 1 czerwca 2011 roku w sprawie II K 331/11 skazującego za przestępstwo za art. 278 § 1 kk na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby, której wykonanie zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 10 maja 2012 roku w sprawie II Ko 3308/11; postanowienia Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 8 maja 2012 roku o zastosowaniu tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy od dnia zatrzymania wydanego w sprawie II K 138/11 oraz na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 24 maja 2012 roku o zastosowaniu tymczasowego aresztowania na okres jednego miesiąca od dnia zatrzymania wydanego w sprawie II K 1157/11 następnie przedłużonego postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2012 roku na dalszy czas oznaczony dwóch miesięcy od dnia 28 października 2012 roku – uwolnił się sam podczas czynności konwojowania z Sądu Rejonowego w Puławach do Zakładu Karnego w Opolu Lubelskim w ten sposób, że zbiegł sprzed budynku Sądu Rejonowego w Puławach podczas doprowadzania go

do pojazdu służbowego przez funkcjonariuszy Wydziału Konwojowego Komendy Wojewódzkiej Policji w L.O.w O.tj. o czyn z art. 242 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Puławach wyrokiem z dnia 19 marca 2013r. oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 242 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 242 § 1 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności; zwolnił oskarżonego M. K. od ponoszenia kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki poniósł Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł **oskarżony**, który zaskarżył go w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Rozstrzygnięciu zarzucił rażącą surowość orzeczonej kary i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności lub orzeczenie samoistnej kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego zasługuje na uwzględnienie, bowiem podniesiony zarzut i przytoczona na jego poparcie argumentacja są zasadne.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie, nie dopuszczając się istotnej, mogącej rzutować na treść wyroku obrazy przepisów postępowania, a w ich następstwie błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Rejonowy na podstawie całości zgromadzonego materiału dowodowego prawidłowo ustalił stan faktyczny i słusznie uznał winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Nie budzi również zastrzeżeń ocena prawna zachowania M. K..

Odnosząc się do apelacji oskarżonego wskazać trzeba, że zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego, który Sąd Okręgowy w pełni podziela i akceptuje, rażąca niewspółmierność kary może zachodzić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w kodeksie karnym oraz ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok SN z 14 listopada 1973r. III KR 254/73, OSNPG 1974, z 3-4, poz. 51). Przy czym na gruncie uregulowania art. 438 pkt. 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę wymierzoną w pierwszej instancji można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa- nazwać rażąco niewspółmierną tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Trafnie podnosi oskarżony, iż rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, jego stopień społecznej szkodliwości, jak również bardzo młody wiek sprawcy, przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażenie żalu i skruchy, przekonują o tym, że czyn którego się dopuścił miał charakter nieprzemyślanego wybryku. W tej sytuacji przy uwzględnieniu okoliczności zdarzenia i jego skutków oraz zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, wymierzenie kary w wysokości 10 miesięcy pozbawienia wolności razi swoją surowością.

Uznając zasadność zarzutu apelacji Sąd Okręgowy nie znajduje jednak podstaw do uwzględnienia sformułowanych w środku odwoławczym wniosków o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności lub orzeczenie samoistnej kary grzywny. Co do pierwszego rozwiązania stwierdzić należy, iż w świetle danych o karalności brak jest podstaw do zastosowania wobec M. K. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Kilkukrotna karalność w tym również na kary z warunkowym zwieszeniem ich wykonania nie pozwala na sformułowanie w stosunku do tego sprawcy pozytywnej prognozy kryminologicznej. Również orzeczenie samoistnej grzywny nie jest zasadne, jeśli się zważy, że M. K. nie posiada wyuczonego zawodu, żadnych dochodów, ani majątku, zaś aktualnie przebywa w warunkach izolacji więziennej.

W ocenie Sądu Okręgowego karą nie przekraczającą stopnia winy, należy uwzględnić stopień społecznej szkodliwości czynu, a zarazem uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć kara w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa jest kara trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Uznając za zasadne zwolnienie oskarżonego od kosztów postępowania, wobec zmiany wyroku w zakresie kary Sąd Okręgowy uznał, iż zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).

Jednocześnie na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego ustalając, że ponosi je Skarb Państwa.